

Я зустрілася з Романом Шухевичом в 1947 р. коли була підготовлена для нього квартира, яку зорганізували спеціально для того, щоб він нею користав. Під підлогою була засекречена криївка. В тій хаті жили моя мама, я і ще одна підпільниця для того, щоб створити враження нор-мальної сім'ї. Ми були на фіктивних документах як переселенці з Польщі. Це схоронище було непогано зроблене але, нажаль, його скоро викрили і треба було втікати звідтам.

Коли я зустріла Романа Шухевича, я не знала, що це був командир, але з першого погляду можна було визначити, що то людина, яка займає високий пост. Це було після великих арештів і він був сумний — він це дуже переживав.

Але взагалі він був веселий — дуже часто жартував, розумів і любив гумор. В товаристві він був веселий, демократичний і товариський. Хлопці в його товаристві дуже вільно себе почували. Був музикальний і мав приємний голос — тенор — і любив співати з хлопцями, хоч на це не було багато можливостей.

Як людина, він був надзвичайно скромний і дуже доступний. Звичайні люди — чи в селі, чи господар, чи інтелігент — дуже любили з ним розмовляти. Також дуже любив дітей. Він дуже рахувався з чиеюсь думкою. Знаю від одного чоловіка, що контактувався з ним по організаційним справам, що в Шухевича ніколи не було такої впевненості — чим людина розумніша, то тим скромніша і тим більше думає, що вона мало знає. То як правило, такий закон. І він часто казав, як щось не знали, що треба звернутися до спеціалістів. Він ніколи не виставляв себе як всезнайко.

Він ніколи не начіпляв якихось там нагород, не ходив з пагонами. В нього одяг був дуже скромний, але був дуже охайний. Скромність — то була най-більша така риса, яка кидалася кожному в очі, при кожній зустрічі. Майже всі це говорять — хто мав можливість з ним розмовляти і зустрічатися, то кожний таке казав.

Остання хата в якій ховався Роман Шухевич, і де загинув в 1950 році, була в Білогорщі. Там жила Галина Дідик, також зв'язкова УПА, яка мала ролю господині, щоб хата виглядала засвоїна. Вона там постійно жила і робила домашню роботу, але також й мусіла займатися організаційною робо-тою. Щоби її відтяжити, Шухевич також виконував деяку домашню роботу — його обов'язок був щодня у кухні розпалювати вогонь і чистити картоплю. То я сама бачила. Він знав, що Галина має багато роботи і то було дуже справедливо на його думку, щоб він помагав. Інший може на таке би не йшов. Чим менший командир, то тим більше амбіцій.

Слова пан Дарії Гусак записані в Торонті, 1 листопада 2002 р.
Публ. за пластовим журналом «Юнак». — 2002. — Ч. 4. — С. 8-9.

реклама: [тамада львів](#)